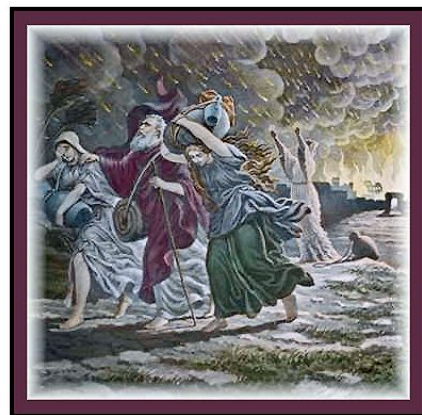

De Historiciteit van de Vernietiging van Sodom en Gomorrah

Regio nabij de Berg Sodom ten zuidwesten van de Dode Zee

“Wij gaan deze plaats verwoesten: de roep om wraak klinkt zo luidt dat God ons heeft gezonden om de stad te verwoesten.” (Gen. 19:13) Zijn onze ten hemel schreiende zonden niet veel erger dan die van Sodom en Gomorrah? Gods wrekende hand drukt zwaar, maar – de Heer zij geprezen – wij hebben in Jezus een pleitbezorger. Gelukkig is er ook een schare trouwe Christenen, een kleine rest, die hun moeiten en gebed als een welriekend offer aan God aanbieden en op die manier tijd vrijkoopt. Nog altijd leven wij in een tijd van genade. De rampen die ons in de Bijbelse visioenen worden voorgeschoteld, zijn afwendbaar. Bekeer ons Heer opdat wij ons tot U bekeren! Grote en lankmoedige God ontferm u over ons! De levende generatie kan tot zelfonderzoek komen en daarbij van lijden en rampspoed verlost worden, niet enkel voor hun eigen zonden maar ook voor die van hun vaders. In lijn met deze oplossing beleden de profeten van de ballingschap (Daniël, Ezra en Nehemia) de zonden van hun volk, telkens in hoofdstuk 9 van de respectievelijke boeken en deze staan daarom bekend als de 999-gebeden. Toen dan de verlossing kwam, toonde Hij aan duizenden ontferming. Stelt u zich eens voor dat vanuit de regering een roep uitgaat om in de trant van de 999 gebeden ons te verootmoedigen! Ik ken er die daar al jaren voor bidden... De calamiteiten en het naderbij komende natuurgeweld zijn even zovele fingerwijzingen om ons tot God te keren. Daarom: “Bekeer ons Heer!”

De vernietiging van Sodom en Gomorrah, ooit gelegen op de bodem van de Dode Zee, staan in de Bijbel opgetekend als een les voor latere generaties. Het is niet zomaar een vertelling. Daarvan werd ik mij bewust toen ik “The Exodus Case” (De Exoduszaak) las van Dr Lennart Möller dat hij tegen de millenniumwende heeft gepubliceerd. Hij hield zich in het dagelijks leven bezig met hoog gekwalificeerd medisch onderzoek aan het Karolinska Instituut in Zweden. Möllers benadering ging uit van de vondsten van de Amerikaanse archeoloog Ronald E. Wyatt, die zijn specialistische kennis met meer dan honderd privé expedities in het Midden Oosten had opgebouwd. Alhoewel de hoofdmoot van dit waardevolle boek over Israëls uittocht uit Egypte handelt, bespreekt Lennart Möller ook facetten van de pré-Exodus periode. Daarbij gaat hij in op aanwijzingen waaruit blijkt dat Sodom en Gomorrah metterdaad door hemels vuur vernietigd zijn.

De omgeving waar de steden gelegen hebben ligt met enorme hoeveelheden zwavelballen bezaaid die in deze vorm nergens anders ter wereld voorkomen. Men kan zich niet aan de indruk onttrekken dat de omgeving bestookt is geworden door een helse zwavelregen. De veronderstelling is gewettigd dat de zwavelballen in gips en kalksteen zijn ingekapseld nadat ze de grond insloegen, waardoor het vuur door zuurstofgebrek werd uitgedoofd. Indien opengebroken kunnen zij gemakkelijk opnieuw vlam vatten. Er zijn zelfs verwaalde skeletten gevonden waarbij vorm en chemische compositie op een gedeeltelijke crematie wijzen onder extreem hoge temperatuur. Ook zijn er indirecte aanwijzingen van menselijke nederzettingen, indirect omdat van de kalksteen waaruit de huizen indertijd zijn opgetrokken onder het bombardement van zwavelvuur niet veel kan zijn overgebleven.

Er was waarlijk geen genie nodig om deze aanwijzingen te interpreteren. Een gevoel van verontwaardiging komt in je op dat hier al die tijd zwijgend aan voorbij is gegaan. Wat bezielt toch de moderne archeoloog om alles wat met de Bijbel verband houdt te kleineren? Is men bang om voor onwetenschappelijk te worden versleten en de toegang tot publicatie in de wetenschappelijke literatuur te worden ontzegd? Of is er een innerlijke blokkade, een aversie tegen ‘that old time religion’? Wetenschap moge objectief zijn maar wetenschappers hoeven dat niet te zijn. De zwavelballen bewijzen dat het Bijbelse verhaal over Sodom en Gomorrah precies zo is gebeurd als het er staat. Het eindigt met: *“Zo hield God bij de verwoesting van de steden van die landstreek rekening met Abrahams wens en liet hij Lot ontkomen.”* Dat het verhaal waar is geeft hoop voor allen die God zoeken.

Reeds eerder werd een poging gedaan om de Dode Zee regio aan een serieus onderzoek te onderwerpen in een gezamenlijk project van de Amerikaanse School voor Oosters Onder-

zoek (ASOR) en het Pittsburgh-Xenia Theologisch Seminarie. Dit project stond bekend als de Albright & Kyle expeditie. De bekende archeoloog William Albright stemde in om samen met Melvin Kyle in 1924 op zoek te gaan naar de steden Sodom en Gomorra. Dat was op aandrang van Kyle, die de expeditie ook grotendeels financierde. De Fleming H. Revell Company, een vooraanstaande uitgeverij voor Evangelicals, heeft zowel Albrights als Kyles verslag van de verkenningsexpeditie uitgegeven.¹⁾

Fecit John Martin 1852

Ze hebben Bab edh-Dhra en Numeira opgegraven aan de Jordaanzijde, aan de zuidoostkant van de Dode Zee, op een plateau de Tell Beit Mirsim genaamd, dat ongeveer 150 meter boven het laagland uitsteekt, op een andere plaats waar Ronald Wyatt de aanwijzingen heeft gevonden van uit kalk opgetrokken woonplaatsen die totaal door zwavel vernietigd zijn. Bab edh-Dhra werd door de Albright & Kyle expeditie in eerste instantie in verband gebracht met Sodom en Gomorrah, die bekend staan als de ‘steden van de vlakte’. Albright concludeerde dat Bab edh-Dhra als ceremoniële plaats diende voor Sodom en Gomorra en aanliggende steden, en dat hun ruïnes waarschijnlijk onder de ondiepe wateren aan de zuidkant van het Dode Zee bekken liggen. Nadat Albright en Kyle de plaatsen Bab edh-Dhra en Numeira in 1924 hadden blootgelegd, begrepen ze onmiddellijk dat ze geen kandidaat konden zijn voor Sodom, Gomorrah of enig andere woonplaats op de ‘vlakte’. William Albright omschreef het als volgt: ²⁾

«« Bab edh-Dhra is vast en zeker geen stad, maar eerder een tijdelijk kampement, net als Gilgal of misschien beter nog als het nogal vage Baal Peor van Moab. Aangezien de vlakte van Bab edh-Dhra ongeschikt is voor landbouw en hoog uittorent boven

1) De discussie van de Albright & Kyle expeditie is een aantal keer ad verbatim overgenomen uit: “Some Notes on Sodom & Gomorrah” van Mary Nell Wyatt (Nieuwsbrief nr. 8 uit 1994), alsook uit: “Fervent Heat, Sodom and Gomorrah – Exploring the Cities of the Plain” door Richard Rives - Wyatt Archaeological Research, Tennessee # 2010.

2) “The Archaeology of Palestine and the Bible” by William Foxwell Albright - Fleming H. Revell Co., New York # 1932 (p. 136).

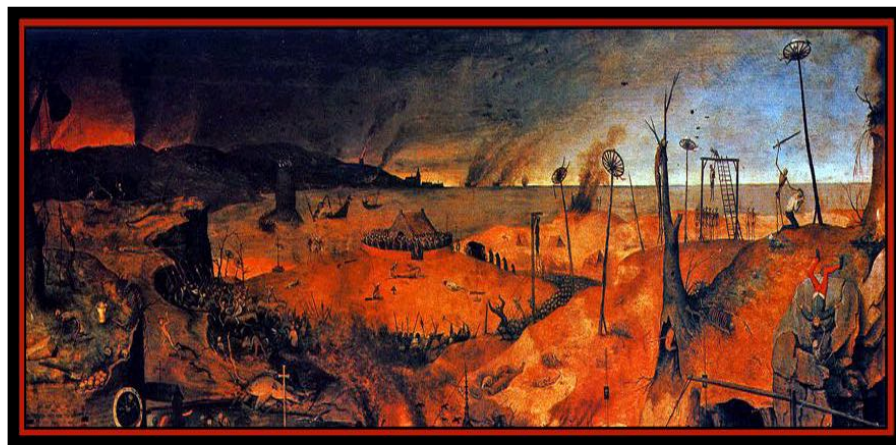
de engte van de Seil edh-Dhra, zou de plek in elk geval heel ongeschikt zijn geweest voor een stad. Als feestterrein voor de inwoners van de lager gelegen oases voldoet het prima, omdat het op de eerste aanmerkelijke terreinverhoging ligt boven de centrale oase van El Mezra'ah, zo'n 150 meter boven het Dode Zee niveau. »»

Melvin Kyle schreef in zijn boek over het onderzoek in dit gebied het volgende: ³⁾

«« Welnu, zwavel is zwavel, zelfs als het in een wonder wordt gebruikt. En een gebied waar zwavel op heeft geregend zal sporen van zwavel tonen. Dat is inderdaad het geval; we raapten stukken pure zwavel op zo groot als het eind van mijn duim. Het is met de mergel uit de bergen vermengd, die zich aan de westkant van het meer bevinden, en wordt nu verspreid gevonden langs het strand van het meer, zelfs ten oosten, zo'n zeven kilometer van de rand verwijderd waarin zich de laag bevindt. Op een of andere wijze is het heel ver en ruim over deze vlakte verspreid geraakt. »»

Deze plaatsen tonen sporen van brand, maar er is GEEN as, zoals de Bijbel aangeeft dat Sodom en Gomorrah er na de ramp uit moeten hebben gezien. Er is inderdaad een enorme hoeveelheid artefacts in Bab edh-Dhra en Numeira aanwezig waaronder gecarboniseerde druiven, die nog in hun schil zitten. De tweede reden waarom die plaatsen geen kandidaat zijn voor de 'steden van de vlakte' is hun grootte: de grootste, Bab edh-Dra is net vier hectares groot, terwijl Numeira nog geen hectare is! Dat is zelfs niet groot genoeg om als kleine stad te tellen. Van de begraafplaats van Bab edh-Dhra wordt gezegd dat het meer dan 20.000 graven bezit met meer dan 500.000 lichamen. Dat deze hoge plaatsen als begraafplaatsen dienden voor de 'steden van de vlakte' is zeer wel mogelijk. Aangezien de steden volledig verwoest zijn, liet God misschien toe dat hun begraafplaatsen op deze hoogten intact bleven om te illustreren dat in een bepaalde tijd een behoorlijk grote bevolking verderop in het lager gelegen gebied woonde.

Dr. Kyle en zijn expeditieleden zochten naar plaatsen aan de zuidkant van de Dode Zee, wat niet op feiten was gebaseerd, maar op de algemene opinie. Toch zijn ze vlak langs de echte plaatsen getrokken. Waarom hebben ze die over het hoofd gezien? Richard Rives zegt hierover: *"Misschien was het nog niet Gods tijd."*

Pieter Breughel de oudere

3) "Explorations at Sodom: The Story of Sodom in the Light of Modern Research" van Dr. Melvin Grove Kyle - Fleming H. Revell Co. # 1928 (pp. 52-53)